

Лучынка (1914). Кніжка 6.pdf/11



Exported from Wikisource on 14 лістапада 2024 г.

Гэта старонка не была вычытаная

Успаміны с паездкі у Фінляндзію.

У дарозе.

У палові сакавіка, перад ад'ездам у Фінляндзію прышлося пабываць у Вільні і Мінску. Нішто: дожджык трусіць; зіма старушка рушыла з мейсца, толькі астаткі сьнегу дзе ня дзе лежаць па стрэхах. Балотца, праўда, плывае па вуліцах, але не так ужо блага, можна з бяды чэкаць лепшага часу — вясны.

А вось селі ў цягнік і праз ноч з Вільні ў Пецярбурзе апынуліся. Або... якая страхы! Пекла вірутнае: чалавек чалавека, у поруч ідучы, не бачыць: туман, дождж, імгла нейкая ліпкая, клейкая чалавека абседаіць. Людзі панурныя, згнобленыя, паморшчэныя, як тры дні ня еўшы, кудысь ідуць, едуць, сьпешаюць.

Хацелі і мы затрымацца — думаем — сталіца: што ні крок — то міністар, сэнатар, або якая іншая вялікая шышка пад бокам, толькі пальцамі ткнуць і гасударственая Дума — сьвянцоны хлябок есьць; шмат чаго цікавага можна даведацца, пачуць, але куды! так неяк гэты захмурэнае неба, гэты густы, мокры туман, ды

казённыя, высокія дамы чалавека пужаюць, гнятуць, што ахвота адпадала надаўжэй затрымацца ў гэткі прадвесновы час.

Ледзь здолелі перавясыці клумкі з аднаго вагзалу на другі і ўскочыць да вагону.

Едзем у Фінляндзію. Кандуктар ветла (грэчна) спраўджае білеты. Вагоны чысьценкія, меншыя ад нашых, толькі вокны не памерна вялікія, а ў іх праз усю вялічыню ўстаўлена толькі адна шыба — гэта, каб рамы шмат мейсца не займалі і каб, як хто едзе ў Фінляндзіі, мог як найбольш убачыць край і яго людзей.

Цягнік бяжыць крыху баржджэй, як у Расеі. На станцыях затрымліваецца карацей.

У вагоні едзе колькі фінаў мужчын і адна кабета з дзецьмі. Усе сьветларусыя, вочы сінія, нізкі лоб, куксаваты твар, здаровыя. Цікавасьць ці ўсе фіны такія? Кабета вышла з вагону вады ўзяць; дзіценятка пачало плакаць, мужчыны ўсе цопнуліся дзіця забаўляць, адзін нават узяў на рукі.

Пэўна фіны дзяцей любяць, у нас так пасажыры не дбаюць аб чужых дзецях.

На станцыях стаіць шмат звошчыкаў, коні ўсе невялічкія каштанаватыя, санкі малеваныя розна, малыя, пекныя; вазьніцы адзеты ў шэрыя самадзялковыя

марынаркі і порткі, на галовах шапкі баранковыя, пацягнены шэрым сукном, з вушамі, с патыліцы — цёплы брыль і с пераду брыль; агулам кажучы, шапка выглядае, як каптур.

Зіма цвёрдая, сьнегу многа, кажуць — па Вялікадні за тыдні два зіма толькі рушыць. Во як позна; ў нас ужо цяпер на прагалачках трава зелянее. Мы чулі, што ў Фінляндзіі цяпер найлеп-

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](https://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](https://www.gnu.org/licenses/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- RAleh111

1. [↑ https://wikisource.org](https://wikisource.org)

2. [↑https://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](https://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
3. [↑https://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](https://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
4. [↑https://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](https://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)